

Μὲ τ' ἄριστερό της χέρι, βαστώντας τὴν ποδιά της ἀνοιχτή, ἔδειχνε τὰ κόκκαλα. Καὶ φοβέριζε μὲ τὸ μαχαῖρι. Νυφροστολισμένη, καθὼς ἦτανε, ἔμοιαζε νεράϊδα. Καὶ προχώρησε καὶ πέρασε.

Ὅταν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα σπάρθηκε τῆς Μάρως ἡ ἀποκοτιά, δὲν ἔμεινε ὄψη νὰ μὴ γλυκαθῆ καὶ χεῖλι νὰ μὴ γελάσῃ. Κ' ἦταν ἓνα ξαλάφρωμα στὴν πικραμένη συνοδιά μας, ποῦ προχωροῦσε βαρυκίνητη. Νοῦ καὶ καρδιά ποιός εἶχε πιά τὴ Μάρω νὰ θαμάσῃ;

(1912)

ΙΩ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΑΙΣΜΑΤΑ

Ο ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΣ

ΜΑΛΑΜΑΤΕΝΟΣ ἀργαλιὸς κ' ἔλεφαντένιο χτένι,  
κ' ἓνα κορμὶ ἀγγελικὸ κάθεται καὶ γ' ὑφαίνει.

Πραγματευτῆς ἐδιάβαινε ἔστο μαῦρο του καβάλλα,  
κονιοκραταίει τὸ μαῦρο του καὶ τήνε χαιρεῖται :

- Καλή σου μέρα, κόρη μου. — Καλῶς τὸν ξέν' ὀπουῖθε.
- Κόρη, γιὰ δὲν παντρεύεσαι, δὲν παίρνεις παλληκάρι;
- Κάλλιο νὰ σκάσῃ ὁ μαῦρος σου, παρὰ τὸ λόγο ὀπουῖπες.
- Ἄντρα ἄχω γ'ὼ στήν ξενητεῖα καὶ δέκα χρόνους λείπει, ἀκόμη δυὸ τὸν καρτεροῦ, ἔς τοὺς τρεῖς τὸν παντεχαίνω, καὶ μέσ' ἔς τοὺς τρεῖς ἂν δὲν ἐρθῆ τὰ μαῦρα θὰ φορέσω.
- Κόρη μ' ἀπέθαν' ἄντρας σου ἐδῶ καὶ πέντε χρόνους, κ' ἐγὼ τοῦ δάνεισα πανί, μοῦπε νὰ μοῦ τὸ δώσης· ἐγὼ κερί τοῦ δάνεισα, μοῦπε νὰ με πλερώσης· ἐγὼ φιλι τοῦ δάνεισα, μοῦπε νὰ μοῦ τὸ δώσης.
- Πανί, κερί ἂν τοῦ δάνεισες, ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ δώσω, μὰ τὸ φιλί, ἂν τοῦ δάνεισες, αὐτὸς θὰ σοῦ τὸ δώσῃ.
- Κόρη, ἐγὼ εἶμ' ὁ ἄντρας σου, ἐγὼ εἶμαι κι' ὁ καλός σου.
- Ἄν ἦσ' ἐσὺ ὁ ἄντρας μου, ἂν ἦσαι ὁ καλός μου, πὲς τὰ σημάδια τοῦ σπιτιοῦ καὶ τότες νὰ πιστέψω.
- Ἐχεις μηλῆν ἔς τὴν πόρτα σου, μηλῆν μέσ' στήν ἀυλή σου, ἔχεις καὶ χρυσοκάντηλο μέσα στήν κάμαρά σου.
- Ἀυτὰ τὰ ξέθ' ἢ γειτονιά, τὰ ξέρει ὁ κόσμος ὅλος· πὲς μου σημάδια τοῦ κορμιοῦ καὶ τότες νὰ πιστέψω.
- Ἐχεις ἐλῆν ἔς τὰ σιῆθη σου κ' ἐλῆν στήν ἀμασχάλη κι' ἀνάμεσα ἔς τα δυὸ βυζιὰ σπυροῖ μαρογαριῶρι.
- Εσύ, ἐσὺ εἶσ' ὁ ἄντρας μου, ἔλα στήν ἀγκαλιά μου.